

M. Lenoir

Ὁ δισταγμός

Παρέκει ἀκούεται ὁ κοντόχονδρος ἐμπορο-
μπακάλης νὰ ἀναφωνῇ ὥς ἐν ἐπιλόγῃ τῆς σι-
ζητήσεως:

— Κρέμασμα θέλον ἀνάσκελα ὅλοι, πέρα-
πέρα . . . Ἀκοῦς νὰ κλέβουν οἱ θεομπαϊκίτες τὸ
Δημόσιο . . .

Καὶ οἷονοι συμπληρῶν τὴν φράσιν εἰς δικα-
στικὸς ἀφῆκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ δόντια του ἡ
φράσις:

— Πρωτοφανές, φίλε μου, διδάσκαλος καὶ
νὰ κατηγορεῖται διὰ τοιαύτην ἀνῆθικον πράξιν.

Μία μεσόκοπος φλυαρεῖ παρεκεῖ.

— Καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Κούλας;

— Ὁ Πετράκης; Εὐφαντάστο, δηλαδὴ ἀ-
νόητο παιδί. Ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀμέρিকা, ὅ-
που ἦτο λαμπρὰ τοποθετημένος εἰς τὸ κατὰστι-
μα τοῦ θείου του καὶ ἦλθε ἐδῶ διὰ νὰ υπάγῃ
ἀντάρτης εἰς τὴν Μακεδονία. Ἀκοῦτε;

— Θὰ τὸν φάῃ ἡ πείνα, ἡ ψεῖρα, τὸ κρύο

καὶ στὸ τέλος καμμία Βουργάρικη σφαῖρα. Αἴ-
γει παρεμβαίνουσα ἀπρόσκλητος μία γραῖα.

— Καὶ ἂν γυρίσῃ ζωντανός, δὲν θὰ γυρίσῃ
κανεὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Θὰ τὸν ἰδοῦμε, τί θαρ-
ρεῖτε, εἰσπράκτορα εἰς κανένα τράμ τῆς Κολο-
κυθοῦς ἢ τῶν Ἀμπελοκήπων. Καὶ ἔσεισε μὲ
ἀπελπισίαν χιλίων Ἱερειῶν τὴν γωνιώδη κε-
φαλὴν της.

— Σέρεις τί ἔκαμε; Ἐπῆρε ψεύτικον ὄρ-
κον, ἔλεγεν κάποιος ἄλλος, ἐνῶ ὁ δανδῆς ὠμι-
λοῦσε στρεβλωμένα Γαλλικά, τὰ ἀπομεινάρια τῶν
μετὰ τῆς κουβερνάντιας συνομιλιῶν του, ὁ δὲ ἀξιω-
ματικὸς ἐξεστράτευε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του
κατὰ τῶν δεσποινίδων μὲ πῦρ ὁμαδὸν καὶ ὁ
ἀρχιεπίσκοπος συγκατένευσε νὰ ἀποφανθῇ πρὸς
τὸν ἀπέναντί του κύριον:

— Εἶνε ἀστυνομία αὐτὴ νὰ μᾶς ἀφίρῃ νὰ
τρέψω φθισικὰς ἀγγελάδες;

Ἄλλ' ὁ θόρυβος τῶν ὀμιλιῶν κατηνύασθη
καὶ αἶφνης ἠκούσθη ἐν κοριτσάκι νὰ φωνάξῃ
εἰς τὴν μητέρα του.

— Μαμά, ὁ Μπέμπης (δεκατριετὲς ξανθὸν
παιδάκι) μὲ τσιμπάει . . .

Καὶ ἔδειξε τὰ τρυφερώτερα μέρη τοῦ σώμα-
τός της.

Ἡ παιδικὴ αὐτὴ ἀναφώνησις ὥς βόμβα ρι-
φείσα μὲ ἀπήλλασσε τοῦ κόπου νὰ ἀκούσω ἄλ-
λας ὀμιλίας.

Εἶχα εἰς χῶρον μόλις πέντε-ἕξ μέτρων ἐν
σύνολον κοινωνίας.

Ὅλαι αἱ ἀθλιότητες ὥς ἐν φωνογράφῳ ἀντι-
παρῆλθον. Ἐβαρύνθη ν' ἀκούω ἐξεντελισμούς,
καὶ ἐπροΐμῃσα νὰ κλείσω τὰ ὦτα καὶ νὰ ὑψώσω
τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ νέφη, τὰ συνανθούμενα
βραδέως ὑπὸ τὸν κυανοὺν θόλον.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς μοῦ ἔρριπτε πλάγια
πονηρὰ βλέμματα καὶ τὴν συνέλαβα νὰ μοῦ μει-
διᾷ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔλεγεν ἐν ἐκ-
στάσει αὐταρσεκείας: «Εἰς ἐμὲ τίποτε δὲν κάμνει
τόσην ἐντύπωσιν ὅσην τὸ μαλακὸ κρεββάτι μου
καὶ τὸ ρωμαντικὸν μυθιστόρημα. Πιστεύετε ὅτι
πολλὲς φορὲς συναντῶ μέσα εἰς τῆς σελίδες καὶ
τὸν ἐαυτόν μου; . . .» Καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἐρώ-
τησίν της ἡ Ἰουλιέττα διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἴσως ἐκεῖ
μέσα τὸν Ρωμαῖον της.

Ὁ σιδηρόδρομος ἀσθμαίνων καὶ ἀγωνιῶν ἐ-
πλησίαζε πρὸς τὸν σταθμόν. Ὁ πρῶν ὑπουργ-
γὸς ἐσχολίαζε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς
Ρωσσίας, ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος μετρῶν τὸ κομ-
βολόγι του, τὸ ὁποῖον ἀνεπαύετο εἰς τὴν ἐξέ-
δραν τοῦ στομάχου του, ἐσκέπτετο τὰ ἀγαθὰ
τοῦ ἡσυχίου βίου, ὁ ἀξιωματικὸς ὑπελόγιζε τὰ
εἰσοδήματα τῆς μελλούσης προικός, ὁ σύζυγος
ἐσφουρηλάτει κατὰ φρένα καὶ θυμὸν νέα δεσμὰ
διὰ τὸ τρυφερὸν ἡμῶν του, ὁ δικαστὴς ἐσκέ-